

ŞEHİR GÜNCESE

Ferruh N. Ayoğlu

Çoğalırsa açıkta bekleyen gemiler -bugün beş oldu sayıları- gülümsemeler oturur yüreğine. Açığında gemiler, gemiler yoksa da tekneler, bekleyen kentler güzeldir; maviliklere çağırır. Düş dolar yüreğin, umut dolar; hüzün bile güzeldir. Sonrası kolay, verdin mi alını rüzgâra, bir türkü tutturdun mu ıslıkla, ver elini mavilik; umursama gerisini. Dibi bulmuş demirlerinin zincirinde su taneleri, soğuktur oysa. Dokunsan üşürsün, titrersin rüzgârla. Beyaz ışıklar düşer kamaralardan suya, ağır bir dem vakti oturur yüreğinde.

Limanın öte yanında oynayan ışıklar, başkadır oysa yüreğinin sesi. Sızı; ince mi ince, kahreden, sessiz, usulsuz bir sızı; çok sevdiğin birisinin, kayıp gitmesinin sızısıdır ellerinin arasından. Canındır, kanındır. Ve anlatamadığın çok şeydir aslında. Kızgınlıkları anımsamazsın. Ne kattıysa sana, o gelir yüreğine. Düşlerinde bir gülümseme kalır. Bir de gece vakti yapılmış koyu mu koyu sohbetlerin kopuk tümceleri. Dedim ya, unutursun her şeyi; bir tek, ne kattıysa sana o kalır ellerinde; yıkamak istemezsin ellerini.

Martılar anlar, kırlangıçlar anlar; kuştur nihayetinde ne gelir deme elinden, kanat çırpır da götürmek ister derdini göklere. Sümüklü böcek de anlar halinden; alıp derdini incecik kabuğuna, yitip gidecek bir iz bırakmak ister giderken. Anlaşılsın istersin darmadağınlıklığı beyninin. Anlasın istersin en azından yakınındaki. Arkadaş ya, hani şarkısını söylersin dem yükü gecelerde, anlasın istersin. Olmaz. Belki de uzaktır beklediğinden yakınındaki; ya da sen öyle sanmışsındır.

En çok çektiğin çocuk fotoğraflarını anımsar yüreğin. Nedendir bilmem. Belki de gözleri çocukların; iz bırakır gözlerinde insanın. Bir çocuk yüzü çizersin düşlerinden cama. Bakar sana kaçamazsın. Ağlar çadır kentte bir çocuk. Kar yağmaya başlamışken inceden. Ağlar, yemeğini dökünce yere. "Ağlama" dersin, yemeğe bakar dökülen yaşlarıyla. Tutar elinden götürsün yemek dağıtım yerine. Kuyrukta insanlar. Yemek dağıtan adama "bir yemek verin bu çocuğa" dersin. Muhtemel, o seni anımsamaz bir daha. Sen, hüzün kokan bir gecenin soluk soluğa yokuşunda, onun yüzünü çizersin cama. Ve ne çare, anlamaz kafan da yüreğin de neden onun yüzünü çizdiğini cama.

Usulca gidip öpersin uyuyan oğlunu, koklarsın ciğerlerine çeke çeke. Saçlarını okşarsın, belki gülümser uykusunda. Yitirilmiş bir savaşın yorgun yüreği atarken göğsünün içinde, kapıyı vurup çekip gitmek istersin. Olmaz. Çekip gidemezsin öyle kolayına. Ya anlamazsa?

Diğerleri uyanırken bir yeni sabaha, sen, uyunmamış bir sabaha uyanırsın usulca. Çekip gidilememiş bir gecenin ardında, sırtında kalmış olmanın ağır demi, "günaydın" dersin yenik yüreğinin sabahına.

13-14 Aralık 2011, bağlayan gece, Zonguldak